

Yesim Çağla Ural

*Ejir Şehirde
Bir Kadın*

DESTEK YAYINLARI: 995
EDEBİYAT: 297

YEŞİM ÇAĞLA URAL / ESİR ŞEHİRDE BİR KADIN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Zümrüt Bıyıklıoğlu
Son Okuma: Esen Güray
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Eylül 2018
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-470-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

Yeşim Çağla Ural

*Eşir Şehirde
Bir Kadın*

YAZAR HAKKINDA

Yeşim Çağla Ural, 1970 yılında Almanya'da doğdu. İlköğrenimine Almanya'da başlayıp sonra Türkiye'de devam etti. 1991'de Marmara Üniversitesi İşletme Bölümü'nü, ardından da Marmara Üniversitesi Bankacılık Anabilim Dalı Yüksek Lisans programını bitirdi. Özel finans kurumları ve bankalarda çalıştı. 1996 yılında ABD'ye yerleşti, Birleşmiş Milletler'de görev aldı.

2013 yılında Katherine Howe'un kitabı *Galeyan*'ı (The Physic Book of Deliverance Dane, 2009) Türkçeye çevirdi.

2014 yılında ilk romanı *Ve Müziğin Sustuğu An* yayımlandı.

Şu an halen eşi ve iki oğluyla birlikte Amerika'nın New Jersey Eyaleti'nde yaşamaktadır.

Eşim ve hayat yoldaşım Arda,

Beni her daim engin bir okyanus gibi saran güvenin, desteğin ama en çok da aşkın için sana müteşekkirim.

Oğullarım Aras'a ve Erman'a, hayatıma birer güneş gibi doğdukları ve beni kendimi hep daha ileri götürmeye zorladıkları için,

Anneme, yaşamım boyunca bana sonsuz sevgi gösterip, bana güçlü bir kadın olmayı öğrettiği için,

Ağabeyime, hayatımda olup destek verdiği için,

Babama, artık aramızda olmasa da hep beni izlediğini bildiğim için,

Arkadaşlarıma, tüm aileme ve dostlarıma, bana sevgi ve ilgilerini hiçbir gün eksik etmedikleri için,

Sevgili editörüm Zümrüt Bıyıklıoğlu'na, kitabımın her satırını benimle soluyup, yaşayıp, mükemmelleştirdiği için,

Ve İstanbul'un gelmiş geçmiş tüm âşıklarına, bu gizemli şehrin her köşesine yüzyıllarca aşk hatıralarını kazıdıkları ve bana ilham verdikleri için sonsuz teşekkürler.

Başarı ve mutluluk sadece onu paylaşacağınız sevdiklerimiz varsa değerlidir.

Hepinizi çok seviyorum...

1. Bölüm

Moda, 10 Nisan 1919

Keriman, puslu bir İstanbul gününde, pencerenin önünde durmuş, dışarıyı seyrediyordu. Simsiyah, hafif dalgalı saçlarını arkadan fildişi bir tokayla gelişi güzel toplamış, yüzüne düşen perçemleri düzeltmeye gerek görmemişti.

Koyu yeşil gözlerindeki sarı ışıltılar, hüznün ve öfke sebebiyle bugün her zaman olduğundan daha da belirgindi. On altı yaşında olmanın verdiği deli doluluk ile önünde durduğu, tavana kadar yükselen pencereleri açıp haykırmak, bağırarak istiyordu. Arkası dönük durduğu ihtişamlı oturma odasındaki koltukları işgal etmiş olan orta yaşlı hanımların ve dostlarının ağlamalarını duymamak için bir an kulaklarını tıkamayı düşündü. Gözlerine dolan yaşlara yenilmemek için kirpiklerini kırıştırdı, dikkatini başka yere vermek amacıyla karşı bahçenin içindeki dev konağı izlemeye koyuldu. Beyaz ahşaptan yapılmış üç katlı bu ihtişamlı ve ünlü konakta ikamet eden İngiliz aile İstanbul'un önemli çehrelerindendi. Salonda ağlama sesleri yükseldikçe, Keriman aklını meşgul etmek için karşı konağı izlemeye devam etti. Moda'daki pembe aile konaklarının etrafında zaten öyle çok Avrupalı aile yaşıyordu ki, bazen genç kız İstanbul'da yaşadığını unutuyordu.

Düşüncelere dalmışken annesi Mehpare Hanım'ın arkadan gelen üzüntülü sesiyle irkildi.

"Keriman kızım, lütfen üst kata çıkıp kardeşinle biraz alakadar ol. Burada durmanın bir manası yok."

Keriman bakışlarını zorlukla pencereden ayırıp annesine döndü, "Elbette anneciğim. Şimdi kardeşimin yanına çıkıyorum, merak etmeyin" dedi.

Beline daracık oturan ve bileklerinin biraz üstüne kadar inen koyu yeşil elbisesinin eteğini düzelttikten sonra yavaş adımlarla salonun açık duran ve tavana kadar yükselen işlemeli kapılarına doğru yürüdü. Çıkmadan az evvel annesine dönüp, “Anneciğim, ne zaman olacak? Yani... Bitmiş midir?” diye sordu. Kelimeleri doğru seçmek için uğraşmış fakat bunu sormanın daha uygun bir yolunu bulamamıştı.

“Bilmiyorum kızım. Babanız eve gelince tüm hadiseyi anlatır. Hadi, sen kardeşine bir bakıver” diye cevap verdi annesi, sonra kat hizmetçisi Rum kıza seslendi, “Maria kızım, buradaki hanımefendilere içecek bir şey hazırlayın lütfen.”

Keriman, bordo halılarla kaplanmış geniş merdivenleri acele etmeden çıkarken Avrupa kristalinden yapılmış merdiven tırabzanına tutundu. Pembe köşklerinin döşenmesinde hiçbir masraftan kaçınılmamış, gösterişli merdiven özellikle geniş ve heybetli tutulmuştu. Merdivenin iki yanındaki tavana varan pencereleri süsleyen koyu bordo perdeler ise kumaş üretimi ve ticareti yapan babasının atölyesinde dikilmişti.

Salondaki hanımlardan yükselen ağlama sesleri basamakları yavaşça çıkan Keriman’ı kara bir bulut gibi sararken genç kız içini çekecek o sabahın aslında ne kadar da güzel başlamış olduğunu hatırladı. Çocukluk aşkı, kalbinin sahibi Hristo’yu gördüğü her gün güzel bir gündü zaten.

***

Keriman ile yedi yaşındaki kız kardeşi Mualla, Çamlıca İnas Sultaniyesi’nde* yatılı okuyorlardı. Keriman, o sabah edebiyat hocası Muzaffer Hanım’ın pek sıkıcı Osmanlı Edebiyatı dersinde bunalmış bir halde, pencereden okulun bahçesindeki ağaçları seyrediyordu. Camın kenarına gelen iki güvercinin birbiriyle muhabbetini izlerken yine Hristo’yla beraberlik hayalleri kurmaya dalmıştı.

---

* Çamlıca Lisesi.

“Keriman, beni duyuyor musun kızım?” Muzaffer Hanım’ın biraz telaşlı ve de sabırsız şekilde kendisine seslendiğini ancak sıra arkadaşı kolunu dürtünce fark etmişti genç kız.

“Evet efendim?” diyerek ayağa fırlamıştı hemen.

Muzaffer Hanım kendisine idareden iletilen kâğıdı okuduktan sonra öğrendiği haber üzerine Keriman’a sesleniyordu.

“Keriman kızım, aşağıya, müdür beyin yanına in. Bir ziyaretçin varmış.” Keriman şaşırmış, sevinmesi mi yoksa endişelenmesi mi gerektiğini bilememişti.

“Peki efendim, derhal gidiyorum” diyerek sınıftan hızlıca çıkmış, okul binasına dönüştürülmüş olan dört katlı, heybetli köşkün merdivenlerini uçarcasına inerken eli, kristalden yapılmış merdiven tırabzanlarından adeta kayarcasına süzölmüş, müdür beyin kapısına geldiğinde aceleden ve heyecandan nefes nefese kalmıştı. Kapının açılmasıyla masasında oturan müdür bey ciddi bir sesle, “Gel kızım, ziyaretçin var. Geç otur” diyerek koltuğu işaret etmişti. Keriman içerde, babasının manevi evladı ve aynı zamanda onun işyerindeki sağ kolu, biricik aşkı Hristo’yu görünce heyecandan kıpkırmızı olmuştu. Müdürün yanında sevdiği adamın yüzüne fazla bakmaya cesaret edememiş ama Hristo’nun dalgalı sarı saçlarının altından kendisine bakan pırıltılı mavi gözlerini görünce mutluluğunun yüzüne biraz fazla yansıdığını düşünerek bakışlarını kaçırmıştı.

“Keriman kızım, babanız Ali Kâmil Bey sizi ve kız kardeşiniz Mualla’yı alıp eve götürmek için Hristo Bey’i yollamış.”

Müdür beyin ses tonundan ve yüzündeki ifadeden kötü bir şeyin olduğunu anlamıştı Keriman. O sırada odanın kapısı tekrar vurularak açılmış, içeri giren Alman Schwester, Keriman’ın kız kardeşi Mualla’yı getirmişti. Keriman iyice şaşırmış ve alacağı olası bir felaket haberinin beklentisiyle bembeyaz kesilmişti.

“Hristo, neler oluyor? Annem, babam iyiler mi?” diye sormuştu endişeyle.

Hristo alçak sesle, “Annen ve baban iyiler Keriman” diyerek başıyla hafifçe küçük kızı işaret etmişti. Sonra devam etmişti, “Sonra izah ederim, olur mu? Anneniz sizi evde bekliyor.” Hristo

ayağa kalkıp müdür beye teşekkür ederek kızlarla ayrılmak için izin istemişti.

Okulun iki yanında yüksek ağaçların dizili olduğu bahçe yolunda kendilerini bekleyen atlı arabalarına doğru yürürlerken Alman Schwester küçük kardeşinin elini bırakmamıştı. Keriman ise Hristo'nun yanında kalbi hızla çarparak yürümüştü. Bir yandan Çamlıca'nın tertemiz çam ağaçlarının bir yandan da Hristo'nun her zaman kullandığı o tanıdık kolonyasının etkisiyle sersemlemişti.

Faytonda, at nallarının çıkarttığı seslerin eşliğinde yol alırken Keriman endişeyle sormuştu,

“Hristo, neler oluyor, babam seni neden yolladı bizi almaya? Annem ile babam neredeler?”

“Keriman, annen ile baban iyiler ama olanları eve gidince annen anlatsın, olur mu?”

“Peki... Sen nasıl istersen” demişti Keriman. Sonra kardeşine belli etmeden Hristo'nun elini tutmuş, Hristo da o narin eli sıkıca kavrayarak Moda'ya kadar tüm yol boyunca bırakmamıştı.

Moda'daki pembe konaklarının kapısında onları dadıları bekliyordu. At arabası evin önünde durduğunda anneleri Mehpere Hanım, gözleri ağlamaktan şişmiş bir halde dışarı çıkıp onları karşılamıştı. Dadı, Keriman'ın kız kardeşini elinden tutup yukarı kata götürürken Keriman da büyük salona annesinin peşinden yürümüş, içeri girdiklerinde annesi salonun oymalı yüksek ahşap kapılarını kapatmıştı.

“Anneciğim, neler oluyor? Meraktan öldüm. Babam iyi mi?” diye endişeyle sormuştu Keriman.

“Baban iyi, endişe etme.”

Mehpare Hanım, koltuklardan birine geçip oturmuş, kızına da yanına oturmasını işaret etmişti.

“Aile dostumuz Kemal Bey... Bugün idam ediliyor!” Mehpere Hanım kızına kötü haberi verir vermez gözlerini kapatarak başını arkaya yaslamıştı.

“Aman Allah'ım! Ama neden, ne yapmış?” Keriman'ın gözünden yaşlar akmaya başlamıştı bile. Keriman aslında Kemal Bey'i tanımazdı

ama ismini evde çok duymuştu. Kemal Bey'in iki küçük kızı ile okulda yakın arkadaşlıklar.

“Uzun hikâye kızım ama kısaca anlatmam gerekirse, Kemal Bey 1915 yılında Yozgat kaymakamı iken Ermeni vatandaşların başına gelen felaketlerden sorumlu tutuldu. Damat Ferit Paşa Hükümeti de başa geçince Kemal Bey'i Ermeni tehcirinde ölüme sebebiyet vermekten idama mahkûm etti. Bugün akşamüzeri, Beyazıt Meydanı'nda infazı var. Baban da Kemal Bey'in babasına destek olmak için şu an orada, sonra... Burada duası olacak...”

***

Keriman kız kardeşinin kendisine seslendiğini duydu, farkında olmadan merdivenlere oturup düşüncelere dalmış olduğunu anladı. Hemen ayağa kalkıp kardeşi Mualla'nın yanına çıktı. Küçük kız da-dısıyla Avrupa'dan getirilen bebeklerini, elbiseler giydirmek üzere dizmişti.

“Abla, bizimle oynayacak mısın?”

“Siz başlayın Mualla, ben katılırım sonra.” Keriman yavaşça pencereye doğru yürüdü, bakışlarını yine karşı konağa dikti. Kardeşi ile şu an oynayamayacak kadar endişeliydi. Memlekette olaylar her gün daha kötüye gidiyordu, bu idam olayı Hristo ile geleceklerini nasıl etkileyecekti acaba? Kardeşin kardeşi asmaya başladığı, Hıristiyanların ve Müslümanların yüzyıllar sonra birbirine düşman edildiği bu topraklarda Hristo ile aşkını nasıl yaşayacaktı? Bu ortamda Keriman ve Hristo'nun kimseye aşklarını itiraf etmeleri mümkün değildi hatta ne Osmanlı'da ne de başka topraklarda beraber olmaları mümkün görünmüyordu.

Keriman gözlerini kapatıp kendini beyaz gelinlik içinde hayal etti, yanında siyah ceket ve bembeyaz gömleği ile Hristo vardı. Evleniyorlardı, yalnızdılar. Yanlarında başka kimse yoktu, ne Rumlar ne Türkler ne İttihatçılar ne de işgalciler...

Keriman çoğu zaman yaptığı gibi yine tek huzur bulabildiği yere, hayallerine daldı, gitti...

2. Bölüm

Moda, 1919

Akşam karanlık çöktüğünde yemek yemeye ancak fırsat bulan aile bireyleri, sonunda yemek masasının etrafında yerlerini almışlardı. Ali Kâmil Bey'in yüzünde keder vardı, önündeki dolu tabağa dalgınca bakıyor, idam sehпасına atılan acımasız tekmeyle havada asılı kalan ayaklar gözünün önünden gitmiyordu.

Mehpare Hanım, kocasının, ailenin geleceği için endişelendiğini biliyordu. Yeni hükümet cadı avına çıkmış, eski İttihatçıları idam etmeye başlamıştı, sıranın kendilerine geleceğini düşünmek bile istemiyorlardı.

Ali Kâmil Bey'in gözü, olan bitene aldırmandan iştahla yemek yiyen oğlu Orhan'a takıldı. Orhan, her zamanki gibi mevzuyu sonradan haber almış, öğrendikten sonra da fazla ilgi göstermemişti. Zaten devlet veya babasının işyeri meselelerini can sıkıcı bulur, sadece Pera'daki eğlencelerle, kadınlarla ilgilenirdi.

Hizmetçi kız yemek servisine devam ederken Orhan babasına döndü. "Baba, neden hepimiz tam bir matem havasındasınız?"

Orhan'ın her zamanki vurdumduymaz haline içerleyen Ali Kâmil Bey oğluna ters bir bakış attı. "Oğlum, sen kendi keyfin dışında hiçbir şeyi umursamaz mısın? Aile dostumuzun idam edildiğini, kızlarının babasız kaldığını anlattık, dinlemedin mi yoksa umurunda mı değil?"

Orhan babasının üstüne gitmemeye karar verirken Ali Kâmil Bey de kederle içini çekti, belli ki oğlunu Avrupa'ya yollamak onu adam etmemişti, hayat hâlâ sadece kendi etrafında dönüyordu.

Oysa Orhan için ne çok hayaller kurmuştu Ali Kâmil Bey... Oğlu önce Galatasaray Lisesi'ni bitirmişti, sonra yüksek eğitim için Paris'e

gitmişti. Orada hem iktisat okuyacak hem de babasının sahip olduğu büyük mefruşat mağaza ve atölyeleri için kumaş alım satım işlerini yürütecekti. Fakat Ali Kâmil Bey bir süre sonra Paris'teki dostlarından, oğlunun orada gece hayatına müptela olup çok sayıda kadınla yatıp kalktığını duymuştu. Orhan'a birkaç kez uyarıda bulunmuş, haylazlıklarını onun gençliğine vermişti. Ancak iki yıl sonunda Orhan'ın harçlıklarını hızla tüketip parasızlıktan sıkça yakınması sebebiyle oğlunu geri getirtmişti. Şimdi de Orhan'ı Pera'daki mağazaya yerleştirmiş, Hristo'nun yanında işleri öğrenmesini bekliyordu. Ancak oğlunun çoğu zamanını Pera'da, müzikli barlarda, Bolşevik devriminden İstanbul'a kaçan Beyaz Rus kadınlarıyla geçirdiğini de gayet iyi biliyordu.

“Dinledim babacığım ama Kemal Bey zaten bu suçtan yargılanıp beraat etmemiş miydi daha önce? Şimdi ne değişti?” diye sakince sordu Orhan sonunda.

“Ne değişmedi ki Orhan.” İç geçirerek devam etti Ali Kâmil Bey. “Harbi kaybetmemiz zaten sonun başlangıcı oldu ama daha da kötüsü Damat Ferit Paşa Hükümeti kara bir bela gibi başımıza çöktü. İngilizlere yaranmak istiyorlar, bunun için de eski İttihatçıları tutuklayıp kimseye kendini savunma hakkı bile vermeden asıyorlar.”

Keriman ise içini kemirip bitiren sorularını babasına nasıl soracağını düşünüyordu. Hristo ile geleceklerinin nasıl etkileneceğini öğrenmek istiyor ama kendi üzerine gereğinden fazla ilgi çekmeye de korkuyordu. “Peki baba, bütün bu olaylardan sonra Rumlar ile vaziyetimiz ne olacak? Mesela Hristo? Yıllardır sizin yanınızda çalışıyor, evladınız gibi. Yani Türklerle Rumların münasebetlerine tesir eder mi?”

Annesi Mehpare Hanım, kızı gibi zümrüt yeşili olan gözlerini kızıninkilere dikti, onaylamaz şekilde sertçe baktı. Keriman'ın, çocukluğundan beri beraber büyüdüğü Hristo'ya sınılsıklam âşık olduğunu pekâlâ biliyor, bunca yıldır geçer dediği bu çocukça aşkın söneceği yerde daha da ateşlenip kor halini almasını endişeyle izliyordu.

“Hristo benim evladım sayılır, babasının bana emaneti... Ona bir şey olmasına asla izin vermem ama Rumlarla vaziyetimiz ne olur,

bilemem tabii. Anadolu'da Rum çetecilerin ayaklanmaları devam ediyor” diye cevap verdi Ali Kâmil Bey.

“Hristo güvende diyorsunuz yani babacığım?” diye utanarak sordu Keriman tekrar. Annesinin bu defa ona attığı ikinci kızgın bakış genç kızı korkuttu, başını hemen öne eğdi. Mehpare Hanım'ın bu sohbeti bir an önce bitirmek istediği belliydi. “Orhan, Keriman, yemeğiniz bittiyse izin isteyin artık, kardeşinizi de alın. Babanızla konuşacağım hususlar var.”

İki genç, hemen çatallarını tabaklarına bırakarak ayağa kalktılar, kardeşlerini de yanlarına alarak odalarına çekilmek için izin istediler.

Onların ayrılmasıyla Mehpare Hanım söze girdi. “Ali Kâmil Bey, ben Damat Ferit Paşa Hükümeti hakkında çok endişeliyim. Yani siz de eski bir İttihatçısınız ve eski İttihatçı paşalar ile dostluklarınız da malum. Ya sizin de başınıza bir şey gelirse?”

“Sanmıyorum Mehpare Hanım, bir şey olmaz, siz endişe etmeyin.”

Ali Kâmil Bey karısına belli etmek istemese de işin ciddiyetinin farkındaydı.

“Hadi, siz de gidip yatın Mehpare Hanım, ben birazdan geleceğim” dedi Ali Kâmil Bey. Konuşmak istemiyordu, fazlasıyla yorucu bir gün geçirmişti. Mehpare Hanım kocasının konuşmak istemediğini anladı, hafif bozulmuş bir tavırla ayağa kalktı. “Peki öyleyse, sizi biraz yalnız bırakayım. Pek sohbet havasında değilsiniz belli ki. İyi geceler.”

Mehpare Hanım başka bir şey söylemeden merdivenleri çıkmaya başladığında Ali Kâmil Bey düşüncelere dalmıştı bile. Ali Kâmil Bey'in şimdiye dek şansını iyi gitmiş, hem servetini yıllar içinde katlamayı hem de ailesini sürekli değişen karışık politik ortamda hatta savaş yıllarında bile korumayı başarmıştı. Ama ya bundan sonra? Koca memleket cadı kazanına dönmüştü.

Baharatlı çayından bir yudum daha aldı, ayağa kalkıp odasının yolunu tuttu. Endişeli yüzünden uykusuz bir gece geçireceği belli oluyordu.

***

Ertesi sabah ev halkı, erken saatte kahvaltı masasında toplanmışlardı. Ali Kâmil Bey karısına aceleyle yapılacakları anlatıyordu. “Bu sabah önce cenazeyi teslim alacağız, Orhan sen de benimle geleceksin, sonra Kadıköy’de cenaze namazına gideceğiz. Mehpare Hanım, cenazeden sonra herkesi burada ağırlarız. İkramları halledersiniz siz.”

“Tabii Ali Kâmil Bey, biz hallederiz.”

Anne babasının konuşmalarını dinleyen Orhan’ın cenaze işleriyle ilgilenme konusu hiç hoşuna gitmemişti doğrusu, onun bir an önce bu sıkıntılı ortamdaki kurtulmaya ihtiyacı vardı. Babasına dönüp sordu. “Şey, baba, siz madem ki bugün cenaze sebebiyle burada, Kadıköy’desiniz, acaba ben karşıya, Pera’ya geçsem de mağazanın başında mı dursam? Dün de boş kaldı orası...” Orhan, Paris’ten zorla geri çağırıldığından beri babasının Pera’daki “Yorgo&Ali” isimli mağazasının ve İzmir’deki imalathanelerin işlerini idare etmeyi öğreniyordu, tabii ki Hristo’nun gözetiminde. Orhan, iyi kazanan işyerlerini geliştirmek gayesinde değildi aslında. Onun için para, harcanmak; hayat ise yaşanmak içindi, işyerinde de sadece babasını hoşnut tutacak kadar emek harcamaya çalışıyordu. Aksi takdirde babası paranın musluğunu kesmekle tehdit etmişti onu, bu da Orhan’ın hiç işine gelmiyordu. Pera’daki Rus dilberlerini hoşnut tutmak için paraya ihtiyacı vardı. Hele ki lacivert gözlü, bal rengi saçlı Roksana, Orhan’ı parasızken çekecek bir kadın değildi.

Orhan, Roksana ile genç kadının garson olarak çalıştığı Pera’daki pastanede tanışmıştı. Rus güzeli, Orhan’ın ısmarladığı çikolatalı Alman pastasını getirmiş, servis yaparken de özellikle öne eğilerek dekolte bluzunun içinden görünen iri göğüslerini göstermişti. Orhan’ın o an nefesi kesilmişti tabii.

Roksana işveli bir sesle, “Başka bir arzunuz var mı?” diye sorduğunda Orhan tüm vücudunun bir yangın yerine döndüğünü hissetmiş, “evet” demişti, “seni istiyorum.”

Şimdi de Orhan’ın babasından yanıt beklerken tüm ümidi, babasının Pera’ya gitmesi için ona izin vermesiydi. Böylelikle Orhan mağazaya hiç uğramadan doğrudan pastaneye gidip Roksana’yı alacak

ve bir süredir aşk yuvaları haline gelen Otel Konstantin'deki odalarına götürebilecekti.

“Cenaze bitince geçersin Pera’ ya, bana da Hristo’yu yollarsın. Onunla bazı muhasebe hesaplarının üstünden gidecektim zaten, hatta burada kalır bu gece.”

Orhan babasına, “Elbette babacığım, siz nasıl isterseniz” derken, sevgilisi ile otel odalarında geçirecekleri ateşli saatleri hayal etmeye başlamıştı bile.

O ana kadar söze karışmamış olan Keriman, Hristo’nun geceyi evlerinde geçireceğini öğrenmesiyle heyecandan kanatlanmış gibi hissetti. Annesinin her an üzerinde olan bakışları altında duygularını gizlemeye çalışan Keriman deli gibi atan kalbinin sesinin duyulmaması için dua etmeye başladı.

“Hadi öyleyse, herkes vazifesinin başına!” Ali Kâmil Bey’in ayağa kalkmasıyla kahvaltı da bitmiş oldu...

***

Keriman tüm sabah taziye ziyaretine gelen misafirlere koşturduktan sonra yorgunluktan ayakta duramıyordu. Pencere önüne gidip oturdu, gözleri yolları, sokağı tarıyordu. Hristo neredeydi, ne zaman gelecekti?

“Keriman, nereye bakıyorsun öyle?” Keriman boşta bulunup bir an zıpladı. Arkasından gelen, kendisiyle aynı yaşta olan teyzesinin kızı Cemile idi.

“Hiç” dedi Keriman omzunu silkerek.

“Tabii Hristo’yu bekliyorsun her zamanki gibi.” Cemile gelip kuzeninin yanına oturdu.

Cemile’ye ilk bakışta çok güzel denilemezdi ancak kendisine has bir zarafeti vardı, aklı başında ve sakin tavırlarıyla farklı bir şekilde herkesin dikkatini çekerdi. Fransız Dame de Sion kız lisesinde yatılı okuyordu. Okumaya, edebiyata, politikaya olan ilgisiyle Keriman’a hiç benzememesine rağmen iki kuzen ayrılmaz bir bütün gibi yakındılar.

Cemile hem annesini hem de babasını küçük yaşta kaybetmiş, teyzesi Mehpare Hanım'ın yanında, Keriman ile kız kardeş gibi büyümüştü.

“Cemile, biraz yürüyüşe çıkalım mı? Ben çok bunaldım cenaze kalabalığından. Hem biraz konuşuruz” dedi Keriman.

“Çok uzun ortadan kaybolup dikkat çekmeyelim ama.”

İki kız gülüşerek kalktılar. Başlarını hafifçe örten başörtülerini taktıktan sonra kimseye görünmemeye çalışarak dışarı çıktılar. İki tarafı çiçeklerle ve ağaçlarla kaplı bahçelerinin yolundan yürüyerek büyük bahçe kapısını aralayıp Moda Caddesi'ne çıktılar. Önce Moda Caddesi boyunca biraz yürüyüp temiz havayı içlerine çektiler.

Cemile bir süre sonra söze girdi. “Ee, Keriman, Hristo nasıl, neler oldu ben mektepteyken?”

Hristo'nun adını duymak bile Keriman'ın yüzünde kocaman bir gülümseme yaratmaya yeterliydi. “Babam dün Hristo'yu Çamlıca'ya, bizi mektepten alması için yollamış. Ta Çamlıca'dan Moda'ya kadar at arabasında yan yana, el ele oturduk. Ne kadar mesut bir andı, bilemezsin Cemile.” Keriman'ın gözlerindeki hülyalı bakışlar aşkının derinliğini anlatıyordu zaten.

“Keriman'cığım...” diye söze girdi Cemile, “sana bunu daima söylüyorum, biliyorsun. Âşık olman fevkalade, sen onu seviyorsun, o da seni seviyor, biliyorum. Ama yaşadığımız bu günlerde, sizin bir istikbaliniz olamaz, biliyorsun değil mi? Ailen vaziyeti kabullense bile işgal altındayız, Rumlar her yerde ayaklanıyorlar. İşgalcilerin İstanbul'a girdikleri bu günlerde Rumların onları ellerinde çiçeklerle, saadet gözyaşları içinde karşıladıklarını unuttun mu? Bu şartlarda sizin bir istikbaliniz olabilir mi?”

“Unutmadım elbette,” diye cevap verdi Keriman yüzünü asarak, “ama Hristo farklı. O gösterilere katılmadı. Memleketimize sadık, biliyorum.”

“Hristo'yu tabii ki biliyoruz, üçümüz beraber büyüdük ama bu bir şeyi değiştirmez Keriman. Sizi ne burada, ne başka yerde yaşatmazlar. Yunanlılar durmayacaklar, bundan sonra her şey daha kötüye gidecek. Anadolu'da ise müdafaa kuvvetleniyor, çatışmalar artacak.” Cemile sözlerine derin bir iç çekişle devam etti. “Keşke erkek olsaydım! Ah